

lute peale sedda, mõda tuttawaid ning föbri wöeras-piddudel ümberhulgutud. Willem olli enne juba laist töteggia, agga niiud pärast pulmi ei hoiinud ta tööst ennam suggugi. Ta istus naese jures ehl läks trahterisse, kust ta pool joobnud ösel wast taggasid tulli. Manna issa surri turbonje pärrost ja emma läks teise poea jure ellama. Seal wötsid Peter ja Maria tedda römuiga vastu, agga Willem ja Mina ollid jõest la rõomsid, et emma ärraläks, jõest nad ütlejid, nisuggune wanna innimene tütada neid vägga ärra.

Selle aja sees olli Peetri noede wend, Karel, wöercalt maalt taggasid tulnud. Möllemad nored mehhed leppisid hästi teine teisega kollu, kesi et Karel ka töösine mees ja hea töteggia olli. Möllemad teggid mit suggu wanrid, mis vägga kideki, ja pea sai neid palju nende jures tellitud. Pääro pärast läks nende ammet ja assi issa suremaks, kesi et nende töö omma meistrid fisis.

Kaks aastat ollid pärast Willemi pulma mõda sainud, siis leisis ühhel hommikul hull innimesi temma maja ees, ja tulasid pealt, kuidas üleval toas walli kiosa olli. Kes olleks tappa astunud, se olleks wöinud nähh, kuidas Willem läks rusitas omma naese ees seis, kes tedda roppuste söimas ja wandus. Egga mehhhe su polnud suggugi parrem; teine agga närris teist omma terrawa sounadega. Vata niiud, armas luggija, luida se ellu, mis kerge mele ja lustiga haffas, niiud teiseks on läinud. Mees ja naene ridus. Kätkis maggab kue näädalane pojuk, ja moas roniib karjudes weile aastane tiittarslaps. Tubba on lassimata, voodid alles linnilatimata, et kül lõuna aeg liggi on. Mina isse omma fatuse ja ärramäritud ride sees, rop ja sassis junustega üsna ilge nähh. Willem söimab tedda laisaks naeseks, kes ühtegi ei wütsi egga möista tehha; ja teine jäalle söimab meest joditult, huljulaks ja tormiks.

Willemi majapüdamisega läks assi issa pahhemaks. Ta

oli isse agga artu foddu ja Mina föbrutas sessiga. Kord agga tui Willem jälle paar päwa lottu ärra trahteri peal olli, tuli postiga firri ja 500 rubla sees Minale, mis veel ta waninemad ollid laenuks annud, ja mis niiud taggasid mäseti. Kuttu olli naasel furri nõu petud. Ta wöttis ommad talismad asjad, mis temuna veel järvel jänud, liggi, fatis mõlemad lapsed Peetri jure, ja pistis isse füs ehha ajal minema. Ei tea ükski, kuhu sai ja kuida temma ellu läks. Vaene pimme arwas häddä eest ärrajouda ja ei tunnud, et se furri Jummasa kartmata sündda ta riinus nüana temmale willehusse hälikas jää, tunni ta sellega Jummalale pole ei võranud. Willem, kes fest abjasid kuulda sai, tulli kül teisel hommikul joobnud peaga soju watama, kas tölk töösi. Ta föomas ja wandus, agga mis se ennam aitas, joostil naene olli läinud. Willemi silma ette haffas niiud tullema, et se kes libba peale lühwab, leikab fest häbbi ja hussatusi.

Agga niiud ei odanud ta need mitte emam, kes temmale enne ollid rahha laenuks nüfumud. Iggailks tahtis omma rahha kätte sada, ja Willem tundis, et ta ei jöödnud maleta. Ühhel hommikul leiti siis, et Willem ta olli ärraläinud; siis sai tölk, mis tal veel majas olli, majaga tüllis ärramüdud, ja segi ei ullaatanud wölgade tasjumisels.

Watame veel, mis mitme aasta pärast sündis. Se olli Jöölu pühkade eel, aastal 1856. Range tund pühkus väljas, ja lumini pessis wastu alnat, et iggaliks Jummasat tännas, kes sojas toas wöis asjet olla. Peter olli omma tööd lõppetanud, olli seppapajas järrel wadanud, et tööviistad said ärralorristatud ja istus niiud kue lapje hulgas, kellest nelli temma ommad ollid, ja läks ta wenna jäggu. Maria istus mehhhe förmas ja toris hoomse pärwa tarvis tarbuhvslid. Lapsed pallusid issa, neile middagi juttustada ja lubbasid waisselt tulata. Peter lubbas nelle sedda ja olli wast pibu pöllemä pannud, ja piddi lõnnelema haffama, tui